

similituds entre les obres: la mateixa plantilla, els mateixos moviments amb un primer d'estructura similar; la mateixa tonalitat, el mateix esdevenir tonal... però no assenyalar les diferències seria injust amb qui no mancava de personalitat per ser original i únic. El model mozartià, ja es veurà, planteja una obra purament camerística, amb exacta regulació dels mitjans i un piano en labor de amalgama

Per contra Beethoven construeix una obra de caràcter més simfònic (estem a mitjan 1796) i amb un concepte concertant-virtuosístic. La història ens confirma la intenció: el propi autor posaria en pràctica en la interpretació el que en l'època era comuna, el adorn de les línies, que fins i tot afegien els editors, i la improvisació en les cadències o pauses. Especialment documentada està una interpretació del Quintet amb el propi autor al piano: «... Beethoven va tocar el seu quintet per a piano amb instruments de vent. El cèlebre oboïsta Ramm, de Munic, va tocar també. En l'últim allegro hi ha de vegades un silenci abans que el tema ataque de nou; en un d'aquests silencis, Beethoven es va posar a improvisar; va prendre el rondó com a tema i es va divertir durant una estona, ell i els oïdors; però per als acompanyants no era el mateix. Estaven molt contrariats i Ramm, sobretot, estava fora de si. Això es veia d'una forma molt divertida quan aquests senyors, que a cada moment esperaven tornar a començar, posaven contínuament els seus instruments en la seua boca i els retiraven molt suaument. Per fi, Beethoven es va sentir satisfet i va tornar a entrar en l'acompanyament del rondó. Els assistents estaven encantats» (Ferdinand Ries. Ressenya biogràfica sobre Ludwig van Beethoven. París, 1862). El arranjamet per a quartet amb piano realitzat pel propi Beethoven va ser conseqüència d'una pràctica habitual en l'època, no era disgust per la realització que ja incloïa l'homenatge implícit al model: el tema de l'Andante, extret de l'ària de Zerlina Batti, de Don Joan, el moviment més camerístic, el més mozartià.

W. A. MOZART (1756-1791)

Quintet per a fortepiano, oboè, clarinet, trompa i fagot en Mib M. Kv 452 (Viena, 1784)

Largo. Allegro moderato

Larghetto

Rondo. Allegretto

Perfectament documentat gràcies a la col·lecció epistolar entre pare i fill, el *Quintet K 452* es comenta, habitualment, sobre l'afirmació de l'autor en missiva del 20 d'abril de 1784: «... he tingut grans honors mitjançant els meus tres concerts d'acadèmia per subscripció... he compost dos grans concerts (K 450, 451), més un quintet (K 452) que fou excepcionalment ben rebut. Considere que és el millor que he compost en la meua vida. És per a un oboè, un clarinet, una trompa, un fagot i el forte piano. M'agradaria que ho haguéssiu escoltat! I què be ha estat interpretat!...».

Exclamacions que poden sonar exagerades però nascudes de l'entusiasme d'un jove Mozart que les escriu amb fundades raons. L'oportunitat era única, la realització inèdita, la posada en pràctica arriscada, però el resultat brillantíssim. L'estudi sobre el paper és revelador: la unió de quatre instruments de vent i un piano es realitza mitjançant una solució d'aparent i superficial inestabilitat però que confereix a l'obra una contradictòria unitat estilística. Breus intervencions, sobre motius que superposant-se creen temes de considerable longitud: es venç el problema de la unió, s'equilibra la diferent capacitat d'emissió entre el vent i el piano, i s'escriu música de cambra de la millor factura. Una obra mestra de la combinació sonora, que a més de perfecte equilibri expressiu resumeix tot un tractat de singularitats camerístiques i concertants: cada instrument ho és per si mateix i enfront dels altres en una hàbil unió de mitjans procedents de les populars serenates per a vents i de les simfonies concertants. Però no tot és novetat; respectuós amb la tradició que s'imposa a les obres amb piano, posseeix forma en tres moviments, exemple de definició del millor Mozart la permanent originalitat del qual es construeix sobre la osmosis de quant bé hi havia en l'orbe musical.

Currículo

Rossini, a més de tenir un bon paladar, també era un excel·lent i apassionat cuiner. No són moltes les receptes que porten el nom del nostre personatge, però d'elles ens quedarem amb Tournedó. Nominació en la qual Ritornello Quartet es fa ressò per

desenvolupar el seu exquisit programa. Aquesta agrupació es forma en 2001 per solistes internacionals. Músics amb un sòlid bagatge cultural i artístic, solistes al seu torn d'altres agrupacions de música de cambra. Des de la seua creació, les seues actuacions han progressat fins al punt de realitzar concerts i gires en diferents països europeus, amb gran elogi de públic i crítica.

Ara en 2015, toquen a les millors sales espanyoles, alemanyes, franceses i italianes. Amb Ritornello Quartet col·laboren assíduament el flautista Andrea Oliva, el fagotista Claudio Gonella, el trompista Danilo Marcello, Pianistes com Roberto Issoglio, Martin Munich, Pilar i Pedro Valero, i des de 2014, la seua associació amb la Pianista japonesa Kei Hikichi els porta a interpretar amb gran mestratge els grans quintets per a piano i vent de Mozart i Beethoven.

Kei Hikichi (Piano). Naix a Tòquio. Comença els seus estudis de piano a l'edat de 6 anys amb la professora Rieko Yamamoto, continuant en la Toho Gakuen School of Music de Tòquio amb la professora Kyoko Edo, on obté el títol de Batxiller en música. L'any 1997 es trasllada a Roma on realitza un curs de postgrau de piano i música de cambra en l'Acadèmia "Santa Cecilia" amb els mestres Sergio Perticaroli i Félix Ayo. Des de aleshores participa en nombrosos cursos nacionals i internacionals de piano i música de cambra, treballant amb els professors Hiroko Edo, Gyorgy Sebok, Mikhail Voskresensky, Ferec Rados, Joaquín Achucarro, Luciano Cerroni, Ulf Tischbirek, Hans-Dietrich Klaus i Dalton Baldwin. La seua activitat professional es veu realitzada després de la finalització dels seus estudis tocant en diferents concerts de música de cambra a Alemanya, Bèlgica, Itàlia i Japó. Posteriorment entre els anys 2001 i 2003 és pianista acompanyant de la Negri Violin School, donant concerts a Bèlgica i Alemanya. Durant el curs 2003-2004 treballa com a pianista acompanyant en la Musikhochschule Felix Mendelssohn de Leipzig. Com a pianista acompanyant ha col·laborat en diversos cursos amb Ab Koster, Christian Wetzel, Guy Touvron, Emil Rovner, Radovan Vlatkovic i Volker Tessmann.

Doménech Hurtado Juan (OBOÈ). Títol Avançat d'oboè de la Associated Board of the Royal Schools of Music (Regne Unit), membre de el "Aria da capo Ensemble",

“Ensemble DC de València”, director del projecte "Cursos Didàctics d'Oboè" i professor d'oboè en el Conservatori Professional de Música de València.

Miguel Ángel Tamarit, Clarinet

Professor de clarinet en la Càtedra de Clarinet de la University of applied Sciences, Fachhochschule Osnabrück, Alemanya i des de 2010 Professor de clarinet en el Conservatori José Iturbi de València. Col·laborador habitual del Szymanowski Quartet i l'Associació Mozart de Torí.

Manuel Járrega Ventura, Trompa.

Professor Conservatori Municipal de Música de València "José Iturbi". Duo de Trompa i Piano JARREGA-TELLECHEA, premiat en l'Internacional Horn Competition "Holger Fransman" de Lieksa (Finlàndia). 2º Premi en el International Horn Competition "Federico II di Svevia" de Sannicandro di Bari (Itàlia).

Ximo Sancho Cotanda, Fagot

Col·laborador de l'Orquestra de València, l'Orquestra de Jaén, l'Orquestra de Còrdova o el Conjunt Instrumental de València. Imparteix classes en el Conservatori Professional de Música “Andrés Segòvia” de Linares (Jaén), Conservatori Superior de Música de Màlaga. Des de 2008 és professor de Fagot i Música de cambra en el Conservatori Professional de Música de València.